

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.450 van 19 januari 2001
in de zaak A. 91.325/VII-21.146.**

In zake : 1. XXX
2. XXX
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9050 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX beiden van Slovaakse nationaliteit, op 27 april 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het konink-lijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen, samen met hun drie minderjarige kinderen Peter (/1983), Pavol (/1984) en Martin (/1989), op 2 augustus 1999 en verklaren zich vluchteling op 6 augustus 2000.

1.2. Op 9 november 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van Peter PECHA is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Slovaaks machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van zigeunerorigine verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in Slowakije omwille van zijn origine. Betrokkene beweert dat op 1 mei 1999 twee jonge mannen een racistische tekst zouden geschreven hebben op de deur van betrokkenes appartement en er benzine uitgegoten zouden hebben. Betrokkene beweert vervolgens op 28 juni 1999 tegengehouden te zijn door twee politiemannen. Deze zouden betrokkene en diens vrouw hebben doen instappen in een wagen en ze zouden hen naar een bos gebracht hebben. Daar zouden de politiemannen hen gedwongen hebben de liefde te bedrijven, omdat ze zouden vernomen hebben dat zigeuners dat deden zoals de dieren. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en zou geslagen zijn met een riem en een vuistslag gekregen hebben in het gezicht. Betrokkene zou het bewustzijn verloren zijn en dan zouden de politiemannen geürineerd hebben op betrokkenes echtgenote. Toen betrokkene enkele dagen later naar de politie zou zijn gegaan om klacht in te dienen, zou hem de toegang tot de politie geweigerd zijn.

Bovendien verklaart betrokkene dat op 5 juli 1999 twee politieagenten bij hem zouden zijn langsgesproken die hem zouden bedreigd hebben geen klacht meer in te dienen. Op 30 juli 1999 zou betrokkene het land hebben verlaten per auto, vergezeld van

zijn vrouw Pechova Marta (ov.99/198-47-B) en hun drie minderjarige kinderen. Op 2 augustus 1999 zou hij in België aangekomen zijn waar hij op 6 augustus 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort.

Er dienen ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaart betrokkene dat hij, samen met zijn echtgenote de deur van het appartement zou hebben schoongemaakt, terwijl betrokkenes echtgenote expliciet verklaarde dat haar man dat alleen zou gedaan hebben.

Bovendien verklaarde betrokkene dat ze op 28 juni 1999, vooraleer ze werden tegengehouden door de politie, van bij kennissen kwamen die XXXen XXX heten die thuis zouden geweest zijn met hun vier kinderen. Zijn echtgenote verklaarde echter dat ze van bij O. B. kwamen die alleen was.

Betrokkene verklaarde ook dat ze door de politie werden tegengehouden als ze bijna thuis waren. Zijn echtgenote verklaarde echter dat ze werden tegengehouden toen ze net vertrokken, voor ze de tram moesten nemen.

Vervolgens verklaart betrokkene naar het hospitaal in de Terassa-wijk gegaan te zijn, terwijl betrokkenes echtgenote verklaarde dat het de JUH-wijk was.

Bovendien verklaart betrokkene dat hij en zijn echtgenote de dag na het incident zijn gaan werken terwijl betrokkenes echtgenote verklaarde dat ze niet meer zouden gaan werken zijn uit vrees voor de politie.

Tenslotte zegt betrokkenes echtgenote niets over het incident dat zou hebben plaatsgevonden op 5 juli 1999, waarbij twee politiemannen hen zouden bedreigd hebben.

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen betrokkenes geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (paspoort) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van

verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van Marta PECHOVA is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Slovaaks machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van zigeunerorigine verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in Slowakije omwille van haar origine. Betrokkene beweert dat op 1 mei 1999 twee jonge mannen een racistische tekst zouden geschreven hebben op de deur van betrokkenes appartement en er benzine zouden uitgegoten hebben. Betrokkene beweert vervolgens op 28 juni 1999, samen met haar echtgenoot, tegengehouden te zijn door twee politiemannen. Deze zouden betrokkene en diens man hebben doen instappen in een wagen en ze zouden hen naar een bos hebben gebracht. Daar zouden de politiemannen hen gedwongen hebben de liefde te bedrijven, omdat ze zouden vernomen hebben dat zigeuners dat deden zoals dieren. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en betrokkenes man zou dan geslagen zijn en het bewustzijn verloren hebben. Vervolgens zouden de twee politiemannen geürineerd hebben op betrokkene. Toen betrokkene de dag erna samen met haar man naar de politie zou zijn willen gaan om klacht in te dienen, zou hen de toegang tot de politie aan het onthaal geweigerd zijn. Betrokkene meent niet te weten wanneer het land verlaten te hebben. Ze zou per auto naar België gereisd zijn, vergezeld van haar echtgenoot, Pecha Peter (ov. 99/19847) en hun drie kinderen. Op 2 augustus 1999 zou ze in België aangekomen zijn waar ze op 6 augustus 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort.

Er dienen ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkenes verklaringen en die van haar echtgenoot. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas

ernstig ondermijnd. Zo verklaart betrokkene dat haar echtgenoot alleen de deur van het appartement zou hebben schoongemaakt, na het incident van 1 mei 1999, ze verklaarde dan ook niet te weten met welk produkt hij dit gedaan had. Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter zeer duidelijk dat hij en betrokkene dit samen zouden gedaan hebben.

Bovendien verklaarde betrokkene dat ze op 28 juni 1999, vooraleer zij en haar man werden tegengehouden door de politie, vanbij een kennis kwamen die Olina Baloghowa heet, die alleen thuis was op dat moment. Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter dat ze van bij XXX en XXX kwamen die thuis zouden zijn geweest met hun vier kinderen.

Betrokkene verklaarde vervolgens dat ze door de politie werden tegengehouden toen ze net vertrokken bij hun kennis, nog voor ze de tram zouden nemen. Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter dat ze zouden tegengehouden zijn als ze bijna thuis waren.

Vervolgens verklaart betrokkene naar het ziekenhuis in de JUH-wijk te zijn gereden, terwijl betrokkenes man beweert naar het ziekenhuis in de Terassa-wijk te zijn gegaan.

Tenslotte verklaart betrokkene dat noch zijzelf noch haar man nog zouden gaan werken zijn, na het incident van 28 juni 1999. Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter dat zowel hij als betrokkene zelf, de dag na het incident zouden gaan werken zijn.

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen betrokkenes geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (paspoort) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring,

zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat luidt als volgt :

"1. Eerste middel : schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissingen enkel en alleen gesteund zijn op vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers.

Dat uit de verhoorverslagen dd. 10.02.2000 blijkt dat verzoekers tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werden geconfronteerd met hun zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoekers de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen onder meer stelt dat aangaande het hospitaal waar zij verzorgd werden door verzoekers tegenstrijdige verklaringen (Terassa-wijk versus JUH-wijk) werden afgelegd.

Dat verzoekers opmerken dat voormelde tegenstrijdigheid niet kan weerhouden worden daar de Terassa-wijk gelegen is in de JUH(= zuiden) -wijk van de stad Kosice. Dat verweerder, door verzoekers met de tegenstrijdigheden te confronteren, dergelijke misverstanden kon vermijden.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging schenden doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen.";

3.1.2. Overwegende dat geen wettelijke bepaling, noch enig algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur voorschrijft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partijen dient te confronteren met tegenstrijdigheden tussen beide verklaringen van de verzoekende partijen; dat enkel is vereist dat verzoekers in verband met een dergelijke zwaarwichtige maatregel nuttig voor hun belangen kunnen opkomen; dat de verzoekende partijen werden uitgenodigd voor een interview waar zij, bijgestaan door een tolk, de kans kregen de motieven van hun asielaanvraag uiteen te zetten; dat bovendien het Commissariaat-generaal een administratieve overheid is die de bestreden beslissing neemt in een administratieve procedure; dat de rechten van verdediging, zoals die van toepassing zijn voor de rechtscolleges niet zonder meer kunnen getransponeerd worden naar de administratieve beroepen; dat derhalve de zorgvuldigheidsverplichting

en de rechten van verdediging niet zijn geschonden;
dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen
een tweede middel aanvoeren dat luidt als volgt :

"2. Tweede middel : schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden, wanneer deze nalaten de feiten en de motieven, waarop de beslissingen gesteund zijn, duidelijk bekend te maken.

Dat verzoekers opmerken dat verweerder in het motiverende gedeelte van de bestreden beslissingen verwijst naar tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen aangaande enkele gebeurtenissen in Slovakije, meer bepaald het precieze ogenblik en de plaats van de arrestatie dd. 28.06.99, de plaats van verzorging in het hospitaal en het werken na het incident. Dat evenwel voormelde gebeurtenissen niet werden opgenomen in de bestreden beslissingen bij de uiteenzetting van de feiten door verweerder.

Dat derhalve de motiveringsplicht door verweerder geschonden werd, wanneer hij in het motiverende gedeelte van de bestreden beslissingen verwijst naar gebeurtenissen die niet terug te vinden zijn in het feitenrelaas van de beslissingen zelf.

Dat verzoekers onvoldoende kennis hebben kunnen nemen van de motieven van verweerders bestreden beslissingen.";

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing een opsomming geeft van tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld tussen beide verklaringen; dat deze tegenstrijdigheden, op het eerste gezicht, volstaan om de geloofwaardigheid van de verklaringen te ondermijnen; dat verzoekers deze

tegenstrijdigheden niet eens pogen te weerleggen; dat bovendien niet vereist is dat de Commissaris-generaal deze feiten nogmaals zou uiteenzetten in zijn beslissing indien deze tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari tweeduizendeen, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M . M I L O J K O W I C ,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.